

QUÈ CAL SABER?

LES LLETRES GREGUES (I)

En la terminologia científica es fan servir sovint lletres de l'alfabet grec, aïllades o com a part d'un terme, cas en el qual habitualment tenen la funció d'especificar les variants o els tipus diferents d'una molècula, estructura, etc. (per exemple, α -globulina, β -lactamasa). També poden formar part d'un **símbol**, com ara «M Ω » ('megaohm'). A més, també s'usen en l'àmbit de les **matemàtiques**: les **lletres gregues** poden representar **incògnites** ($\alpha + \beta = 76$); hi ha, però, molts més usos per a aquestes lletres.

A l'hora d'introduir les **lletres gregues** quan escrivim amb l'ordinador, abans es feia servir el tipus de lletra Symbol. Inicialment, les **fonts** o **tipus** digitals (termes preferibles a **tipografies*)¹ només podien contenir un nombre molt limitat de caràcters, i en el mateix arxiu no cabien alhora els caràcters de l'alfabet llatí i del grec, i per això hi havia un tipus especial que només contenia caràcters grecs i símbols matemàtics, anomenat Symbol. Actualment, les **fonts** digitals poden incloure un nombre molt elevat de caràcters, i molts dels **tipus de lletra** més usuals contenen un **alfabet grec**, els caràcters del qual, a més, són del mateix estil que els llatins corresponents. Així, quan escrivim un text que conté **lletres gregues**, convé triar una **font** que inclogui l'alfabet grec i usar aquests caràcters en comptes dels de la lletra Symbol, la qual només s'ha de conservar per a qüestions de compatibilitat, és a dir, per a poder llegir correctament arxius antics en què s'havia fet servir, abans de la disponibilitat de les **fonts** digitals modernes. Per a inserir les **lletres gregues** incloses en les **fonts** actuals, ho podem fer amb la funció d'inserció de símbol o caràcter dels editors de text o canviant momentàniament a una disposició de teclat grec, entre altres mètodes. Fer servir els caràcters inclosos en un **tipus de lletra** concret en comptes de la lletra Symbol té, entre altres avantatges, el fet que, si cal canviar el **tipus de lletra** original del document per un altre, les **lletres gregues** canvien correctament al mateix temps que ho fan les llatines de la **font** triada, i també permet copiar el text entre programes i conservar, així, tots els caràcters grecs. Moltes de les **famílies** de lletra més habituals (Times, Helvetica, Palatino, etc.) inclouen caràcters grecs, a més de caràcters ciríl·lics, símbols matemàtics i molts altres signes.

1. La sèrie completa de lletres i signes (és a dir, de **tipus**) pertanyents a un mateix cos (és a dir, les que són de la mateixa alçària) s'anomena **font** o **pòlissa**, i el conjunt de **fonts** del mateix estil (és a dir, de les que tenen el mateix dibuix o traç, com ara la lletra romana o la lletra de pal sec) s'anomena **família**. Tanmateix, sovint es fa servir **tipus de lletra** per a indicar una **font** o una **família** determinades.